

Gert Petersen (SF):

De i forvejen ufattelige rædsler i Algeriet har i de seneste år antaget en endnu værre og helt absurd karakter. Titusindvis af forsvarsløse landsbyboere, kvinder, børn og mænd, er blevet dræbt, massakreret, voldtaget af terroristiske grupper, ofte under forhold så tæt ved militære forlægninger, at man må spørge sig, hvem terroristerne egentlig er.

Flere afhoppere, herunder en tidligere ministerpræsident, hævder, at enten fungerer terroristerne i samspil med grupper inden for militæret, som er interesseret i at eskalere spændingen i samfundet, eller også er der i nogle tilfælde direkte tale om militære grupper, der optræder under dække af at være fundamentalister for at kompromittere fundamentalisterne. Om det er rigtigt, ved vi ikke. Det er ikke givet, at det er rigtigt. Studerer man f.eks. den mest yderliggående gruppes, GIA's, ideologi, så ser man, at den er så voldsorienteret og så terroristisk i sine grundholdninger, at den så sandelig ikke behøver, om jeg så må sige, hjælp udefra. Den kan selv. Men man kan ikke helt afvise mistanken, for vi ved jo, at den voldelige tradition stikker dybt også i visse kredse inden for det algeriske militær, som tog magten i landet i 1965 ved et kup og har regeret det næsten lige siden.

Hvorom alting er, så stiller disse tragiske og forfærdende begivenheder os over for tre problemer i forbindelse med Algeriet. Hvorfor kan myndighederne ikke beskytte deres egne borgere? Det er myndighedernes første pligt i et land. De har hovedansvar for deres borgeres liv, og den passivitet, som vi har været vidne til, er i hvert fald rystende. Der opstår mistanke om bevidst forsømmelse. Det behøver ikke at være givet, det kan være inkompetence, der gør sig gældende, men under alle omstændigheder har passiviteten været rystende.

Dernæst: Hvorfor afviser myndighederne en uvildig undersøgelse fra FN's side? Den officielle begrundelse er, at vi alle ved, hvordan det hænger sammen. Der er ikke noget at undersøge. Det er en løgnagtig udflygt. Vi kan da ikke bare ignorere udsagnet fra en tidligere ministerpræsident. Det kan godt være, han er fuld af løgn, men han er tidligere ministerpræsident; han er ikke hvem som helst. Vi kan ikke bare ignorere, hvad højstående militære afhoppere siger. Det kan være, at afvisningen fra den algeriske regerings side skyldes national stolthed i et land, der først blev selvstændigt for 37 år

siden. Det skal jeg ikke udelukke. Men denne afvisning er sandelig med til at styrke mistanken om, at myndighederne selv kan have blod på hænderne.

Og endelig: Hvornår accepterer myndighederne, at menneskerettigheder er et internationalt anliggende? En retsstat er ikke bange for at få undersøgt sin retspleje og sine fængselsforhold. Den lukker døren op for internationale menneskerettighedsorganisationer. Hidtil har Algeriets myndigheder gjort det stik modsatte.

Selvfølgeligt må man bekæmpe terrorisme, terrorisme rettet mod titusinder af totalt forsvarsløse civile, og vi må alle samarbejde om at bekæmpe den slags udskejelser, men det kan vi da ikke, så længe den algeriske regering, der har hovedansvaret for sin egne borgeres liv, afviser at samarbejde om at få undersøgt baggrunden for grusomhederne og selve grusomhedernes udførelse og om at finde veje og midler til at sikre menneskerettighederne.

Vi må opfordre den algeriske regering til at lægge kursen om, og vi må indtrængende opfordre den danske regering til enten alene eller sammen med de nordiske lande eller for min skyld meget gerne også sammen med landene i EU at lægge pres på regeringen i Algeriet både direkte og gennem FN's organer, Menneskerettighedskommissionen osv., for at få dem til at følge opfordringen om at åbne for en uvildig international undersøgelse i FN's regi, åbne for de internationale menneskerettighedsorganisationer, så de kan komme til at samarbejde om en radikal forbedring af menneskerettighedssituationen generelt i Algeriet.

Med hensyn til de fremsatte forslag til vedtagelse er det klart, at vi synes, vores eget, som vi har fremsat sammen med Enhedslisten, er det bedste. Vi vil undlade at stemme til det andet forslag, og det skyldes – det vil jeg meget stærkt understrege – for vores vedkommende ikke, at man nævner EU, for min skyld da gerne. Hvis 15 stater kan sige noget fornuftigt i fællesskab, så vejer det mere, end at bare en enkelt stat siger det, men det skal altså også helst være noget fornuftigt, de siger i fællesskab.

Men vi savner totalt en sætning, der svarer til det forslag, som hr. Søren Søndergaard og jeg selv er kommet med: at opfordre de algeriske myndigheder til at acceptere en uvildig international undersøgelse af menneskerettighedsforholdene i landet. Det finder jeg intet om i det af de andre partier fremsatte forslag til vedtagelse.